

Een gruwelijke seriemoordenaar gaat al jaren lang
zijn gang... en alleen zij kan hem stoppen

BERNARD MINIER STRIJDER

THRILLER

PROLOOG

Bliksemflitsen. Donder. Onweer.

Ze parkeerde onderaan de heuvel. Stapte uit de auto. Zodra ze buiten was, kreeg ze het gevoel alsof een rekquisiteur emmers water over haar hoofd gooide. Zonder haar capuchon op te zetten liep ze af op de voertuigen waarvan de blauwe kloppingen de slagregen doorstaken terwijl er andere Toyota's RAV4 met het logo van de Guardia Civil met loeiende sirenes kwamen aanzetten. In de haast had ze geen paraplu of regenjack meegenomen. Tegen de tijd dat ze bij de voertuigen was aangekomen, was ze doorweekt. Het water druppelde langs haar nek en sijpelde naar haar zwarte kogelwerende vest, waar 'UCO' op stond. UCO stond voor Unidad Central Operativa, de Centrale Operationele Eenheid, de elite van de opsporingsdiensten van de Guardia Civil.

De jonge vrouw hief haar blik op naar de inktzwarte hemel. Het was bijna donker terwijl het nog middag was, en alle geparkeerde auto's hadden hun koplampen aan. Lucia knipperde met haar ogen vanwege de druppels die op haar hoornvlies sloegen. *En toen zag ze ze.* Op de top van de heuvel. Drie grote, donkere kruizen – Christus in het midden, de twee moordenaars aan weerszijden.

'Het rechterkruis,' zei de sergeant bij een van de carrosserieën waar de regen op trommelde. Op zijn gezicht was de huivering te zien die het schouwspel dat Lucia daarboven te wachten stond bij hem opwekte. Het werden *cruceiros* genoemd. Kruisbeelden. In Galicië, in het westen van het land, stonden er duizenden. Maar Galicië was ver weg: ze waren hier op nog geen dertig kilometer

ten noordwesten van Madrid. Midden op het platteland. Ver van de bewoonde wereld.

Met haar ogen volgde Lucia de aangewezen richting. *Het rechterkruis...*

Je hoefde geen specialist te zijn om vast te stellen dat er iets anders aan was – iets wat ze moeilijk kon onderscheiden door de onstuimige regen. Zelfs vanaf waar zij stond was duidelijk dat, terwijl het middelste beeld – dat van Christus – en dat van de moordenaar links zwart waren geworden door de eeuwenlange weersomstandigheden, het rechterkruis veel lichter was: bijna de kleur van een waskaars.

Lucia ademde in. Ze maakte aanstalten om de steile helling, de rulle, sponzige grond die al snel in zware kluiten loskwam en aan haar zolen bleef plakken, te gaan beklimmen. Al dat water dat haar gezicht kletsnat maakte, door haar haren stroomde, langs haar hals en wervelkolom als een beekje dat van de ene naar de andere kei opsprong...

Ze voelde haar hart stil in haar borstkas kloppen terwijl de grote kruizen op haar af leken te komen. Onder de inktzwarte hemel werd de duisternis van de onweerachtige middag door tientallen schijnsels tegelijk geschuurd. Voor haar gingen witte schimmen langs: forensisch medewerkers in overalls die monsters afnamen en sporen zochten die niet door de regen waren uitgewist.

Ze volgde het traject dat was geconcretiseerd door een licht lint in de schemer, dwars door de stroompjes die van de heuvel naar beneden kwamen. Het regende zo hard dat ze nog dichterbij moest komen en door de vloeibare sluiers moest lopen om het standbeeld – dat wat veel lichter was – te kunnen zien.

Lucia keek ernaar. *Heel even deed het beeld haar aan een ander beeld denken* – en het deed haar verstijven. Daarna opende ze haar mond. Een stille schreeuw die in haar keel bleef steken toen de werkelijkheid van wat ze zag tot haar doordrong. Nee, dat kon niet waar zijn: *dat kon hem niet zijn...*

Het bleef maar regenen. De regen viel hardnekkig en zwaar schuin naar beneden. Lucia rilde. Ze was buiten adem, ze had het

warm moeten hebben na de klim, maar ze had het koud. Koud tot op haar botten, koud tot in haar bloed. Want wat zich daar bevond, op meerdere meters boven de grond, opgehangen in de regenachtige lucht, was geen standbeeld maar een man. *Iemand die ze kende*. Haar collega, haar vriend, haar teamgenoot: sergeant Sergio Castillo Moreira. Vijfendertig jaar. Getrouwd, vader van twee jonge dochtertjes. Een prima agent. Een prima vader. *Voor zover ze wist...*

De regen geselde het naakte en druipende lichaam, het lijkbleke vlees, de sierlijk afgetekende spieren. Zonder het te willen viel haar een onbetamelijk detail op: als een kraantje stroomde het water langs het uiteinde van zijn penis. Hangend tussen hemel en aarde, zwevend boven de heuvel. Het was fysiek duidelijk onmogelijk, maar toch was dat wat ze zag: *een naakt lichaam dat in de lucht zweefde*.

Iemand had het rechterbeeld, dat nu met zijn gezicht naar de aarde op de grond lag, afgenomen, en het vervangen door het gefolterde lichaam van Sergio. De ladder die bij deze handeling was gebruikt stond er nog. Met zijn armen aan het kruis draaide Sergio zijn gezicht naar de donkere hemel, zijn hoofd achterovergebogen, alsof hij smeekte om genade die niet was gekomen.

Iemand – een man? een vrouw? – had meermaals met enorm geweld een schroevendraaier in zijn hart gestoken, alsof hij of zij had geprobeerd het te laten exploderen: tussen het borstbeen en de linkertepel zaten meerdere diepe wonden, en uit een van die wonden stak het handvat van de schroevendraaier nog.

Het universum heeft zo zijn mysteries, dacht ze. De zon beslaat in zijn eentje 99 procent van het zonnestelsel; er is geen enkel geluid in de ruimte; voor elke mens op aarde zijn er circa 1,6 miljoen mieren; een van de oudste literaire werken van de mensheid heet het *Gilgamesj-epos*, het is op kleitabletten geschreven en de hoofdpersoon was al door de dood geobsedeerd. *Haar broertje Rafael had haar dat allemaal geleerd...* Maar dit mysterie – het mysterie van de wreedheid, van het absolute kwaad – was voor Lucia het grootste, het onbegrijpelijkst van allemaal.

Ze voelde zich misselijk worden. Toch dwong ze zich naar deze

gruweldaad, die het verstand te boven ging, te kijken. Er was geen enkele spijker, geen enkele band die het lichaam aan het kruis vasthield. *Onmogelijk...* Hij leek enkel door zijn wilskracht in de lucht te zweven. Maar hij had geen wil meer: hij was dood. Wat was dit dan voor wonder?

Ze waren net klaar met het in elkaar zetten van een steiger om het lichaam af te nemen: glimmende buizen en metalen planken die weerklonken omdat ze tegen elkaar stootten. De regen viel in de gloed van de schijnwerpers in een witte stoom uiteen. Ze draaide zich om naar een van de forensisch rechercheurs naast haar.

‘Hoe zit hij vast?’

‘Vreemd, hè?’ verzuchtte de kleine man die een wit ruimtevaartpak droeg waarop de regen kletterde. ‘Geen banden, geen bevestigingen, en toch zit hij vast... Degene die dat heeft gedaan is echt duivels.’

‘Dat zijn ze allemaal,’ antwoordde ze geïrriteerd door die opmerking. ‘En dus?’

‘Lijm...’

‘Wat?’

‘Ze hebben zijn rug, zijn billen, zijn kuiten, de achterkant van zijn armen, van zijn handen en zijn schedel ingesmeerd met een soort van supersterke lijm. Ach... Voor die goed hechte hebben ze hem tegen het kruis gehouden, waarschijnlijk met banden, misschien met touw, wie zal het zeggen: op zijn armen en polsen, zijn bovenlijf, voorhoofd en enkels zijn vrij diepe afdrucken te zien. Waarschijnlijk ook voordat het ging regenen. De hele operatie heeft maar een paar minuten geduurd, maar er was heel wat kracht voor nodig... Trouwens, of de huid nou door God of door miljoenen jaren evolutie sinds het eerste eencellige micro-organisme is gefabriceerd, het is een wonder van biologische technologie, hij is zowel esthetisch en elastisch als sterk genoeg om het lichaam op de plek te houden waar het is vastgelijmd.’

‘Jezusmina,’ kreunde ze. Ze boog voorover. Met haar handen op haar dijen ademde ze diep in om tegen de misselijkheid te vechten. Daarna kwam ze weer overeind.

Een flashback: sergeant Moreira en zij zoenen elkaar in de kleedkamer tijdens de laatste oudejaarsviering. Lucia duwt hem zachtjes weg en zegt: 'Sergio, nee.' Ze werken samen, ze kent zijn vrouw, zijn kinderen... In de aangrenzende zaal is muziek, gejuich en gelach te horen. Hij ruikt lekker: een geur van zeep en eau de toilette, en zijn mond smaakt lekker naar tabak, kauwgom en tandpasta. Hij heeft zin in haar en zij heeft zin in hem. Maar ze zegt 'nee'.

Ineens kromp Lucia ineem. Ze vroeg zich af of ze niet had gedroomd en richtte haar blik weer op de witte borst. Het water dat erover stroomde schitterde door de weerspiegeling van het licht van de schijnwerpers.

Er kwam weer beweging in. Eén keer, twee keer – de borst: die kwam omhoog! *O, mijn god!* De schroevendraaier had zijn werk blijkbaar niet helemaal goed gedaan. Ze draaide zich om naar de mannen en vrouwen op de heuvel. 'HIJ LEEFT!' riep ze. 'HIJ LEEFT NOG! HIJ LEEFT NOG!'

De mannen in witte pakken hadden plaatsgemaakt voor een arts en twee verpleegkundigen. Ze waren drie meter boven de grond op de steigers ter hoogte van het lichaam geklommen en waren er druk mee in de weer. De regen speelde op het aluminium alsof het een xylofoon was; overal was geschreeuw, geroep en opschudding.

'Godver, hoe kunnen we hem losmaken zonder zijn huid eraf te scheuren?' blafte een van de mannen op de steigers.

'Er is een getuige,' zei kapitein Peña, Lucia's baas bij de UCO, tegelijkertijd. Hij was op haar af gelopen, met een druipende snor. Ze draaide haar hoofd om om hem te goed te bekijken.

'Een getuige?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Eerder een verdachte.'

Ze fronste haar wenkbrauwen. 'Een getuige of een verdachte?'

'Zogenaamd een wandelaar... Hij was er toen de patrouille aankwam. Hij is degene die de politie heeft gebeld. Hij zegt dat hij heeft gezien wat er is gebeurd. En degene die het heeft gedaan. Dat hij alles heeft gezien. Maar dat hij bang was om in te grijpen... Wij denken dat hij het heeft gedaan...'

Ze verstijfde om zijn onheilspellende voorkomen. ‘En waarom denk je dat?’

‘Je begrijpt het als je hem ziet, Lucia.’

Ze aarzelde, keek naar de arts en de twee verpleegkundigen die op de steigers druk in de weer waren met Sergio. Ze kon op dit moment niks meer doen. ‘Ik wil hem meteen zien,’ verklaarde ze.

Ze liepen omlaag naar de auto’s, oplettend dat ze niet in de stroompjes en de modder stapten. Lucia voelde de onderkant van haar kletsnatte spijkerbroek aan haar kuiten plakken en haar All Stars waren zwaar van de compacte en vette aarde. Ze ontdekte hem leunend tegen de carrosserie van een van de SUV’s, stond tussen twee agenten van de Guardia Civil in uniform. Een bleke huid, een mager gezicht, een puntige kin, blonde, bijna witte wenkbrauwen en haren. In de dertig. De bloedvlekken op zijn oranje tuinbroek deden pijn aan Lucia’s ogen.

Hij keek op toen ze op hem af liep. Grote, kinderlijke ogen met heel lichte irissen en rode oogleden. Ze weerstond de aandrang om hem bij zijn kraag te grijpen. ‘Heb jij dat gedaan?’

Hij knipperde met zijn blonde wimpers met parels van de regen. Hij glimlachte, een geschifte glimlach waardoor Lucia zin kreeg zijn kop tegen de motorkap te slaan. Toen schudde hij met zijn hoofd: ‘Nee, Hij was het. Ik heb Hem gezien...’

‘Wie bedoel je, hém?’

‘Nou, Hem, nogal wiertes...’

Ineens een schreeuw van de top van de heuvel:

‘WE RAKEN HEM KWIJT!’

Ze keek naar boven. Fuck! Ze begon te rennen en beklom de heuvel zo snel mogelijk. Ze gleed uit, herpakte zich. Vertrok weer. ‘Nee! Nee! Nee! Godver, nee!’ Ze beklom de steiger door de aluminium buizen te bestijgen.

‘Hé daar!’ riep een van de reddingswerkers. ‘Wat doe je? Ga eraf! Zoveel personen kunnen er niet op!’

Lucia negeerde hem. Ze kroop op het kleine, trillende platform. De arts was begonnen met een krachtige hartmassage die – op een lichaam dat verticaal en kletsnat was – allesbehalve gemakkelijk was. Op Sergio’s borstkas waren elektroden bevestigd, maar Lucia

wist dat de extreme vochtigheid de hartactiviteit onjuist kon weer-
geven. De verpleegkundigen wierpen haar een verbolgen blik toe,
een van de twee knoeide met de knopjes van een defibrillator.

‘Waar wachten jullie op?’ zei ze ongeduldig. ‘Hup! Geef hem
een schok!’

‘Dat kan niet!’ antwoordde de dokter zonder te stoppen met
pompen, met zijn handen krampachtig op Sergio’s borstkas. ‘Met
al die regen en dit metaal kunnen we allemaal een elektrische
schok krijgen! En die zal voor hem van geen enkel nut zijn.’

‘Geef mij dat ding! Ik ga hem niet laten doodgaan zonder iets te
doen!’ Ze probeerde het apparaat met haar linkerhand te pakken
– ze was linkshandig – maar degene die de defibrillator vast had
hield die stevig vast.

‘Hé! Stop daarmee! U bent gek! Dat heeft geen enkele zin!’

‘Luister, alstublieft,’ protesteerde de andere verpleegkundige,
‘we doen ons best!’

‘Zeg haar dat ze van die steiger af gaat of ik stop met de hart-
massage,’ dreigde de arts, zich richtend tot zijn collega. ‘Zeg haar
dat ze eraf gaat! Nu meteen!’

Lucia aarzelde. Hij had gelijk. Het was vergeefse moeite. Ze
gehoorzaamde. In de daaropvolgende dertig minuten gaven de
drie mannen om de beurt en zonder op te houden een hartmas-
sage en mond-op-mondbeademing.

Het bleef regenen. Lucia kon haar ogen niet van dat bleke lichaam
afhouden dat onvermoeibaar onder het hemelwater werd gemas-
seerd.

‘Hij is dood. Het is afgelopen.’

Ze gingen weer naar beneden. Achter elkaar. Met gebogen hoofd.
De ruimtevaarders in de witte pakken namen het vrijwel direct
over.

Ze voelde stuiptrekkingen in haar handen, in haar benen: haar
hele lichaam trilde. De misselijkheid kwam zo snel op dat ze nau-
welijks de tijd had voorover te buigen voor het maagzuur in haar
keel omhoogkwam en haar laatste maaltijd vermengd met golven
gal de grond overvloedig besmeurde.

EERSTE DEEL

LUCIA

1

Maandagavond

Luitenant Lucia Guerrero bekeek zijn DNI.¹ Gabriel Agustín Schwartz. Tweeëndertig jaar. Geboren op 18 maart 1987 in Málaga. Woonachtig in de Carrera de San Jerónimo in Madrid. Ze keek op. Blond, bijna wit haar, een bleek en smal gezicht, kleurloze wenkbrauwen. Zijn lichte, bezorgde ogen waren wijd open – ze schoten van links naar rechts – te rode lippen, te... vóchtig. ‘Gabriel Schwartz,’ begon ze.

De blonde man richtte zijn ogen op haar. ‘Nee hoor, dat ben ik niet... Ik ben niet Gabriel.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Hoe heet je dan?’

‘Ivan.’

‘Ivan... Ivan, en verder?’

‘Ivan.’

‘En wie is Gabriel dan?’

‘Iemand anders...’

Lucia staaarde hem aan. Haar linkerbeen bewoog onrustig onder de tafel. Stuiptrekkend. Het bewoog sinds ze tegenover hem in het vertrek zat. RLS: Restless Legs Syndrome. ‘Oké, eh... Ivan. Je wordt beschuldigd van de moord op sergeant Moreira,’ een steek in haar buik toen ze die naam uitsprak, ‘begrijp je dat?’

‘Dat ben ik niet,’ hield Gabriel bijtend op zijn lip vol. ‘Ik heb niks gedaan.’

---

¹ *Documento Nacional de Identidad*: nationale ID-kaart.

‘Ik herinner u eraan dat mijn cliënt tot het tegendeel is bewezen een gewone getuige in deze zaak is,’ kwam de advocaat met gepommadeerd haar die naast Schwartz zat tussenbeide.

Ze keek naar de blonde man, daarna naar de advocaat en daarna weer naar de blonde man met zijn grote ogen als van een kind en zijn blik die van de ene hoek van het vertrek naar de andere ging. ‘Je vingerafdrukken zitten overal,’ zei ze, ‘op het lichaam, op het kruis, op de ladder... op het moordwapen. En het bloed van het slachtoffer zit op je kleren...’

‘Ik ben het niet.’

Hij zag er bijzonder verlegen uit. Hij zag er niet uit als een moordenaar.

‘Wie is het dan wel?’

‘Ricardo.’

‘Wie is Ricardo?’

‘Een heel slecht persoon...’

‘O ja?’

‘Ja...’

Ze probeerde de opgedroogde bloedvlekken op de opvallende oranje tuinbroek te negeren. Evenals het beeld in haar hoofd van de naakte Sergio die in de regen was gekruisigd.

‘Hoe weet je dat hij het is?’

‘Omdat hij me dat heeft gezegd.’

Ze huiverde.

‘Ricardo heeft je gezegd dat hij hem heeft vermoord?’

‘Luitenant,’ kwam de pro-Deoadvocaat tussenbeide, ‘gezien... de staat van mijn cliënt wil ik u vragen die laatste opmerking buiten beschouwing te laten.’

‘Dat is aan mij om te beoordelen, meneer,’ antwoordde ze vastberaden. ‘Luister, Gabriel...’

‘Ik heet geen Gabriel: ik ben Ivan.’

Hij heette Gabriel Schwartz. Op Tinder had hij vast niet veel matches, maar hij had wel een match gehad in de files van de Guardia Civil: meerdere veroordelingen voor winkeldiefstal en het doorverkopen van verdovende middelen. Hij had niet in de bak gezeten, maar was wel meermaals in een psychiatrische kli-

niek opgenomen geweest. Hij had altijd bij zijn moeder gewoond. Toen zij in februari van dat jaar was overleden had hij een laatste, zij het kort verblijf in een psychiatrisch ziekenhuis gehad. Ze hadden contact opgenomen met zijn behandelend psychiater: die was onderweg.

Lucia stond op. Ze liep naar het aangrenzende vertrek – waar Arias, haar collega, en Peña, haar baas, het verhoor op een scherm hadden gevolgd. Ze gebaarde naar haar collega. ‘Ga maar, het is jouw beurt.’

‘Geloof jij in zijn persoonsverwisseling?’ zei Arias sceptisch. ‘Hij lijkt krankjorum, maar misschien speelt-ie wel toneel.’

Sergeant Arias had een lichte vorm van scheelzien. Zijn ene oog keek naar rechts wanneer het andere naar links ging, en het licht speelde niet op dezelfde manier in de twee ogen. Dat gaf zijn blik een vreemde uitstraling, wat de mensen die hij verhoorde doorgaans een ongemakkelijk gevoel gaf. Arias wist dat, en hij speelde ermee. En Lucia had gemerkt dat de resultaten van zijn verhoren aanzienlijk beter dan gemiddeld waren. Hij schudde zijn hoofd, verliet het vertrek en liep de verhoorkamer met de grijze muren en te felle tl-verlichting binnen.

Lucia en Peña – de leidinggevend officier van het team Moordzaken, vrijheidsberoving en afpersing van de UCO – volgden hem op het scherm. Peña, drieënvijftig jaar, een verzorgd uiterlijk met een mooie snor die hij goed verzorgde en de kop van een goede vader. Een van de beste mannen in het veld die ze kende – en ze kende er veel: de Guardia Civil telde vierentachtigduizend agenten en de UCO – die als het ware de centrale recherche was – ongeveer vierhonderd.

‘Goedendag, Gabriel.’

Arias’ stem in de luidsprekers die rond het scherm waren opgesteld. Ze zagen hem plaatsnemen tegenover de blonde man.

‘Kom, kom, meneer de agent,’ kirde een vrouwenstem op een plagerige toon. ‘Even serieus, graag! U ziet toch dat ik niet Gabriel ben?’

Op het scherm liet Gabriel Schwartz een lachje zien terwijl hij een haarlok achter zijn oor schoof. Met een rechte rug sloeg hij

zijn benen over elkaar en legde zijn handen plat op zijn knieën.

‘En hoe heet je dan?’ vroeg Arias van zijn stuk gebracht.

‘Ik ben Marta. Ik hou van uw ogen, meneer de agent. Ze zijn mooi...’

Lucia was verbluft door de plotselinge uiterlijke verandering. Ze kreeg bijna het idee dat ze een vrouw zag.

‘Wat is dit voor circus?’ zei Peña boos naast haar.

‘Eh... Marta... weet je waarom je hier bent?’

‘U ziet toch dat mijn cliënt niet in staat is om uw vragen te beantwoorden,’ kwam de jonge advocaat tussenbeide. ‘Ik verzoek dat hij onmiddellijk door een psychiater wordt onderzocht!’

‘Waarom ik hier ben, ik heb geen flauw idee,’ zei Gabriel, alias ‘Marta’ eerlijk, zonder acht te slaan op de tussenkomst van zijn advocaat. *‘Maar ik neem aan dat u me dat gaat vertellen, meneer de agent.’*

‘Godver!’ mompelde Lucia gespannen. Bij het kijken naar het scherm klemde ze haar kaken zo hard op elkaar dat ze pijn gingen doen. Ze zouden dit spelletje geen uren gaan spelen. Zij zou hem eerder laten bekennen. ‘Ik weet zeker dat hij maar alsof doet,’ zei ze.

‘Mogelijk,’ zei Peña matigend. ‘Maar zolang we niet met zijn psychiater hebben gesproken moeten we meedoen met het spel. Anders kan elke flutadvocaat ons keihard naaien, snap je? Is die psychiater onderweg?’

‘Ja,’ antwoordde Lucia. ‘Hij komt eraan.’

‘Marta, hoe oud ben je?’ vroeg Arias in de luidsprekers.

‘Hoe oud denkt u?’ zei de zogenaamde Marta kirrend.

‘Marta, weet je wie sergeant Moreira heeft vermoord?’ ging Arias verder.

‘Ja, Ricardo heeft het gedaan...’

‘En ken jij die Ricardo?’

‘Eh ja, tuurlijk ken ik hem, iedereen kent hem. Hij is geen goed persoon. Hij is een slecht iemand. Ik mag hem niet. Hij maakt me bang.’

Lucia moest toegeven dat de overtuiging waarmee ‘Marta’ het portret van de zogenaamde Ricardo schetste bijzonder verontrustend was.

‘Kun je me iets meer over Ricardo vertellen?’ stelde Arias voor.

‘Nee, dat wil ik niet.’

‘Waarom niet?’

‘Hij maakt me bang.’

‘Waarom maakt hij je bang?’

‘Hij maakt iedereen bang.’

‘Is hij zo gemeen?’

Lucia was verbaasd door de angstige uitdrukking die op het gezicht van Schwartz verschenen was.

‘Hij jaagt me de stuipen op het lijf, die vent,’ zei Peña zachtjes terwijl hij rechtop ging zitten.

Ze was verbaasd. Haar baas stond er niet speciaal om bekend vatbaar voor suggestie te zijn. Peña was een taaie. Van de oude stempel. Hij had de gevaarlijkste gangsters van Spanje het hoofd geboden. Maar Schwartz’ karakterveranderingen destabiliseerden zelfs de meest geharde karakters.

‘Weet je waar hij is?’ ging Arias in het andere vertrek voorzichtig verder.

Schwartz zat nu zenuwachtig op zijn stoel te wiebelen, met zijn gezicht vol tics. *‘Hoe zou ik dat moeten weten?’*

‘Heeft hij je nooit verteld waar hij woont?’

De blonde man haalde zijn schouders op.

‘Pf, hij woont daar, net als alle anderen,’ antwoordde hij met de stem van ‘Marta’ terwijl hij met zijn wijsvinger op zijn slaap tikte.

‘Waar denkt u dat hij woont?’

‘Marta, vertel eens iets over Ricardo, het is belangrijk,’ hield Arias vol.

Lucia zag Schwartz zijn hoofd krachtig schudden, op zijn lip bijten, zijn ogen dichtknijpen en weer opendoen.

‘Alstublieft, doe ons geen pijn.’

‘Wat?’ zei Arias ontsteld.

‘Zeg niks tegen Ricardo, alstublieft meneer. Hij zal ons pijn doen. Alstublieft... alstublieft... alstublieft...’

Shit, nu had hij een kinderstem... Zelfs zijn gezicht leek ineens nog kinderlijker. Zo is het genoeg, dacht ze.

‘Ik neem het over,’ zei ze tegen Peña.

Die richtte zijn blik op haar. ‘Weet je het zeker? Leg je ziel er niet te veel in, Lucia... Ik zou je normaliter niet eens aan dit verhoor moeten laten meewerken, dat weet je. Je bent emotioneel te veel betrokken. Het was je teamgenoot.’

‘Precies.’ Ze liep naar de gang, opende de aangrenzende deur en ging naar binnen. ‘Het is goed zo,’ zei ze tegen Arias.

‘Weet je het zeker?’

‘Ga nu, ik zeg het je!’

‘Luitenant...’ greep de advocaat in.

‘Bek houden, meneer.’ Ze had te hard gesproken. Arias stond op en maakte zich uit de voeten.

‘Dit wordt genoteerd, daar kunt u zeker van zijn,’ zei de rood aangelopen advocaat verontwaardigd.

Het kleine jongetje dat Gabriel Schwartz was geworden keek haar verbaasd aan, alsof hij haar voor het eerst zag.

‘Ik wil Marta spreken,’ zei ze.

De blonde man ging rechtop zitten. Hij glimlachte weer poeslief. Hij keek om zich heen, bestudeerde de grond, het plafond en de muren. ‘*Eh, zie je hier iemand anders, schatje?*’ kirkte de stem van Marta.

Lucia zag het naakte en druipnatte lichaam van Sergio aan het kruis weer voor zich, en haar lippen werden doodsbleek van woede. Ze haalde diep adem. ‘Ik ken Ricardo ook,’ zei ze uitdagend. ‘Je bent niet de enige die hem kent, Marta.’

De zogenaamde Marta wierp haar een minachtende blik toe. ‘*Pf. U liegt. U kent Ricardo niet.*’

‘Jawel hoor.’

‘*Ik geloof u niet! Ik heb hoofdpijn... Heeft u iets tegen hoofdpijn?*’

‘Je hoeft me niet te geloven. Maar ik ken hem, echt waar. Hij is niet zo gevaarlijk als je zegt.’

Weer haalde Schwartz zijn schouders op. ‘*Pf. Dat slaat nergens op! Het is duidelijk dat u hem niet kent. Anders zou u dat niet zeggen...*’

‘Hij doet heel stoer, het is een schijterd, die Ricardo van je.’

Schwartz knipperde zenuwachtig met zijn ogen. Hij keek ongerust om zich heen. ‘*Stil! Bent u gek geworden? Als-ie u hoort, dan komt-ie!*’

‘Laat hem maar komen. Ik zal het ook tegen hem zeggen. Maar hij komt niet. En weet je waarom, Marta? Hij is alleen hard tegen zwakkelingen zoals jij. Het is een angsthaas, die Ricardo.’

‘Stil! Ik heb hoofdpijn,’ kreunde Marta. ‘Geef me iets: ik heb te veel hoofdpijn...’

Lucia voelde de haartjes op haar armen opzetten. Schwartz knipperde met zijn ogen. Hij trilde en zijn lippen bewogen alsof hij in zichzelf sprak, maar er kwam geen geluid uit. Ze ging recht op op haar stoel zitten. ‘Marta?’ zei ze.

Geen antwoord.

Ze wierp een blik naar de camera. Als deze gek ook maar iets probeerde, zou ze hem een linkse hoek geven en dan zou de hele troepenmacht hier binnen een seconde staan.

Schwartz had zijn ogen nu gesloten. Lucia bekeek ze goed. Zijn gezicht had geen enkele expressie. Een masker van was. Alsof hij sliep. Plotseling deed hij zijn ogen weer open, en dat deed haar opschrikken. Lucia zag zo’n razernij door zijn ogen schieten, gevolgd door zo’n diepgewortelde hardheid, dat ze onmiddellijk op haar stoel verstijfde.

‘Weet je wie ik ben?’ zei een lagere, diepere stem vol gering-schatting en arrogantie.

Lucia aarzelde. ‘Ricardo?’